

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **Mgr. D. B.**, zastoupená JUDr. Jáchymem Kanarkem, advokátem se sídlem Brno, Smetanova 17, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, za účasti: **Ing. B. D. D.**, CSc., bytem J., Š. 1, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 18.7.2012, č.j. JMK 53248/2012, sp.zn. S-JMK 53248/2012 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á.**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně brojí proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 18.7.2012, č.j. JMK 53248/2012, sp.zn. S-JMK 53248/2012 OÚPSŘ, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Ždánice, stavebního odboru, ze dne 7.3.2012, č.j. 2804/11/S 543.

I. Podstata věci

Rozhodnutím Městského úřadu Ždánice, stavebního odboru (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7.3.2012, č.j. 2804/11/S 543, byla (podruhé) dodatečně povolena rozestavěná stavba „*Přístavba rodinného domu č.p. 304 v D.*“, spočívající v provedení stavebních úprav a rozšíření přístavby k rodinnému domu č.p. 304 na pozemku p.č. st. 304 (zastavěná plocha a nádvoří) v k.ú. D. Stavební úpravy se týkaly především rozšíření hloubky zástavby směrem do dvora rodinného domu č.p. 304 – zvětšení přístavby, změny v dispozičním řešení a změny v zastřešení stavby, oproti projektové dokumentaci ověřené stavebním úřadem v předchozím řízení o dodatečném povolení stavby.

Žalobkyně coby majitelka sousedního pozemku p.č. 305 a p.č. 344/1 v k.ú. Dambořice podala proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby odvolání, které však žalovaný zamítl, neboť neshledal důvodnými námitky vztahující se k zastínění, ztrátě soukromí a nepřesností uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Závěr žalovaného nyní napadá žalobkyně podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobkyně namítá, že žalovaný nezohlednil, že stavba je o cca 4,5 m delší oproti původní projektové dokumentaci, podle níž byla stavba (poprvé) dodatečně povolena. Žalobkyně dále poukazuje na nedodržení podmínek prvního dodatečného stavebního povolení a na to, že žalovaný neprovedl žádná šetření týkající se zastínění pozemku, stavby a fotovoltických panelů na domě žalobkyně, nevzal v úvahu žalobkyní předloženou fotodokumentaci a k újmě jejích práv si učinil o těchto skutečnostech ničím nepodložené závěry. Žalobkyně namítá, že žalovaný si měl sám obstarat graf oslunění místností v rodinném domě žalobkyně, nebo ji alespoň poučit o její povinnosti tento graf obstarat.

Žalobkyně dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by mezi účastníky stavebního řízení došlo ke shodě. I přesto, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že byly žalobkyní vznesené námitky akceptovány, toto svoje tvrzení podle žalobkyně neopírá o žádnou skutečnost. Žalobkyně nesouhlasí s odlišným přístupem posuzování charakteru obytných místností stavebníka u žalobkyně a stavebníka. Dále žalobkyně namítá, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na výstavbu, neboť nebyl dodržen odstup mezi stavbami požadovaný citovanou vyhláškou. Závěr žalovaného není podle žalobkyně opřen o jakýkoliv důkazní materiál. V podané replice žalobkyně zopakovala svoji žalobní argumentaci.

Žalobkyně setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedeného důvodu se domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný nesouhlasí s argumenty žalobkyně a uvádí, že předmětná stavba je delší o 1,8 m oproti návrhu obsaženém v původní projektové dokumentaci, která byla schválena v rámci předchozího řízení o dodatečném povolení stavby (sp.zn. S 571/09). Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že nebylo provedeno žádné šetření týkající se zastínění pozemku, stavby žalobkyně a fotovoltaiky. V této souvislosti odkazuje na uplatnění koncentrační zásady, podle které účastníci řízení mohou námitky a důkazy ve stavebním řízení uplatnit nejpozději při ústním jednání. Žalovaný poukazuje na to, že požadavky žalobkyně uplatněné v této lhůtě byly akceptovány, neboť je stavební úřad zahrnul do podmínek pro dokončení stavby, a neshledal tedy důvod pro to, aby byly provedeny nové důkazy. Co se týče požadavku na odstupovou vzdálenost, žalovaný uvádí, že vycházel z projektové dokumentace, ze správního spisu a ze situace stavby zpracované na podkladu katastrální mapy. Údaje z katastrální mapy si žalovaný současně ověřil dálkovým přístupem do katastru nemovitostí, zobrazením katastrální mapy včetně zobrazení ortofotomapy. Ze všech těchto dokumentů plyne podle žalovaného jednoznačný závěr, že stavby mezi sebou nevytvářejí volný prostor tak, jak tvrdí žalobkyně.

Žalovaný rovněž setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení a z výše uvedených důvodů navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s.ř.s.“]), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí zdejší soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplynuly pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti. Dne 23.3.2010 vydal stavební úřad pod č.j. S 571/09 rozhodnutí, kterým dodatečně povolil rozestavěnou stavbu „*Rekonstrukce a přístavba rodinného domu č.p. 304 v D.*“ spočívající v provedení stavebních úprav a přístavby k rodinnému domu č.p. 304, na pozemku p.č. st. 304 (zastavěná plocha a nádvoří) v k.ú. D. Při prohlídce stavby dne 18.10.2011 stavební úřad zjistil, že stavebník (osoba zúčastněná na řízení) provedl změnu stavby před jejím dokončením v rozsahu, jenž nebyl stavebním úřadem schválen, konkrétně šlo o rozšíření hloubky zástavby směrem do dvora rodinného domu č.p. 304 a změnu v dispozičním řešení nadzemního podlaží. Dne 19.10.2011 bylo zahájeno řízení o odstranění stavby. Dne 3.11.2011 stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 13.12.2011 proběhlo ve věci místní šetření, jehož se zúčastnila žalobkyně a v rámci něhož podala následující námitky: „*Místo části balkonu v délce cca 4,5 m po líc stěny místnosti pokoje č. 7 znepřístupnit pevným zábradlím, zrušit schodiště a posunout jej – oddálit od stěny v hranici pozemku; přesah sedlové střechy nad původním balkonem zkrátit o hloubku balkonu tak, aby bylo co nejvíce zabráněno zastínění fotovoltaické elektrárny na střeše rodinného domu č.p. 308; nadezdít stěnu v hranici pozemku v úseku mezi starým domkem a vyvýšením v délce cca 3,5 m o 7 řádků zdiva tj. cca 0,5 m, tak aby bylo zabráněno pohledu do dvora rodinného domu č.p. 308.*“. Zároveň v protokolu o místním šetření žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s tvrzením ohledně závěru, že mezi stranami došlo k dohodě. Dne 15.12.2011 bylo stavebnímu úřadu zasláno stanovisko stavebníka týkající se předmětné stavby, v němž stavebník akceptoval námitky žalobkyně, vyjma námitky ohledně „nadezdění zdi o sedm šárů“, a zaslal stavebnímu úřadu pozměněnou projektovou dokumentaci. Žalobkyně dne 25.1.2012 na základě výzvy stavebního úřadu k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí sdělila stavebnímu úřadu, že černá stavba posunuje frontu domu o 4,2 metru, poškozuje majetek žalobkyně tak, že dojde k finanční ztrátě investice do fotovoltaiky, což lze prokázat měřením a fotodokumentací, dále že dojde ke ztrátě oslunění, pohody dvorku a domu a ztráty soukromí. Zopakovala výše citované požadavky z ústního jednání ze dne 13.12.2011 a dále vznesla požadavek na odstranění ořechu stínícího její majetek s tím, že pokud to stavebník neprovede, „protestuje“ proti stavebnímu povolení. Dne 7.3.2012 pod č.j. 2804/11/S 543 stavební úřad rozhodl o dodatečném povolení stavby. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala dne 26.3.2012 odvolání, které doplnila fotografiemi částečně zastíněných fotovoltaických panelů na střeše jejího domu z prosince 2011.

Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozhodnutí a řízení o dodatečném povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění do 31.12.2012 (dále jen „stavební zákon“). Při vydání dodatečného stavebního povolení ve smyslu § 129

odst. 3 stavebního zákona stavební úřad postupuje podle § 111 až 115 tohoto zákona; řídí se tedy stejnými ustanoveními jako při vydávání stavebního povolení.

Předmětem řízení o odstranění stavby může být stavba jako celek nebo pouze její část; předmět posuzování je vymezen jednak žádostí o dodatečné povolení a také každým dřívějším povolením dílčí stavby, které fixuje určitý skutkový a právní stav (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 3 As 18/2011-117, dostupný na www.nssoud.cz).

Argumentovala-li žalobkyně tak, že předmětná stavba je posunuta o 4,5 m oproti původní projektové dokumentaci, a proto stavební úřad nesprávně „vyhodnotil stavbu jako stavbu prováděnou podle stavebního povolení, případně jako stavbu prováděnou s minimálními odchylkami“, soud této argumentaci rozumí tak, že žalobkyně srovnává délku stavby v původní projektové dokumentaci, která byla předložena v rámci řízení vedeného stavebním úřadem pod č.j. S 571/09 s novou projektovou dokumentací přiloženou k žádosti o (druhé) dodatečné povolení stavby, tedy projektovou dokumentací vypracovanou Ing. J. N.

Podle soudu nelze namítat nezákonnost dodatečného povolení stavby jen z toho důvodu, že v minulosti bylo vydáno dodatečné stavební povolení, které délku stavby upravovalo odlišně. Soud proto neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že žalovaný ignoroval nedodržení podmínek stavebního povolení, neboť právě nedodržení podmínek (a tedy i větší délka stavby) dodatečného povolení stavby ze dne 23.3.2010 bylo důvodem zahájení řízení o odstranění stavby, v jehož rámci stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby (druhé v pořadí), a neshledal proto ani důvod pro dokazování původní projektovou dokumentací vypracovanou společností Art Jihlava spol. s r.o.

Podle § 112 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení nejméně 10 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námitky, popřípadě důkazy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto.

V citovaném ustanovení je upravena tzv. zásada koncentrace; následný soudní přezkum je tedy ovlivněn zákonným požadavkem časové limitace vznášení námitek dotčenými vlastníky sousedních staveb a pozemků. Věcné námitky proti sousední stavbě tedy mohla žalobkyně účinně uplatnit ve stavebním řízení při dodržení uvedené koncentrační zásady. Vyčerpání námitek žalobkyně proti předmětné stavbě před podáním žaloby u soudu je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahu soudu do správního řízení (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č.j. 5 As 66/2006-100, dostupný na www.nssoud.cz).

Jakkoli soud rozumí rozhořčení žalobkyně, že stavebník opakovaně postupoval v rozporu se stavebním zákonem, což je ostatně jednáním postižitelným jako správní delikt, klíčové pro posouzení důvodnosti žaloby je to, jaké námitky týkající se dotčení svých práv žalobkyně ve stavebním řízení vznesla a jak s nimi stavební úřad a žalovaný naložili. Námitky žalobkyně jsou spolu se stavebním zákonem stanovenými požadavky rámcem, v němž stavební úřad stavbu budovanou v rozšířené podobě neodpovídající původní projektové dokumentaci vypracované společností Art Jihlava spol. s r.o. posuzoval. Úkolem zdejšího soudu je tedy především přezkoumat, zda se stavební úřad dostatečně vypořádal s námitkami vznesenými žalobkyní při ústním jednání.

S ohledem na to, že stavebník respektoval požadavky žalobkyně vznesené při ústním jednání ve vztahu k zastínění jejího pozemku a domu stavbou, stavební úřad její požadavky vtělil přímo do podmínky č. 4 dodatečného stavebního povolení. Stavební úřad podmínil dokončení stavby tím, že „...[t]erasa v 1. nadzemním podlaží – v délce cca 4,2 m tzn. v části od severní obvodové stěny rodinného domu č.p. 304, tvořící hranici pozemku po líc stěny místnosti pokoje č. 7 bude zneprístupněna pevným zábradlím a bude užívána pouze jako markýza (stříška) nad místností č. 105 – místnost pro kola a sezónní potřeby v 1. podzemním podlaží (v prodloužení stěny pokoje č. 7 bude v délce 0,9 m provedeno pevné zábradlí) – bližší výkres č. 102 – půdorys přízemí. Venkovní točité (vřetenové) schodiště bude vzdáleno – osově cca 4.8 m od zděného oplocení v hranici pozemku (bližší viz výkres č. 102 projektové dokumentace). Přesah sedlové střechy nad původním balkonem bude zkrácen o hloubku balkonu v souladu s výkresem č. K 103 projektové dokumentace tak, aby bylo co nejvíce zabráněno zastínění zahrady, dvora, dvorního traktu rodinného domu č.p. 308 a fotovoltaickým panelům, umístěným na střeše dvorního traktu rodinného domu č.p. 308.“. Lze tedy shrnout, že stavební úřad plně vyhověl řádně uplatněným námitkám žalobkyně.

Žalobkyně namítala, že žalovaný neprovedl žádné šetření týkající se zastínění pozemku a domu žalobkyně, neobstaral graf oslunění, nevzal v úvahu žalobkyní pořízenou fotodokumentaci a posuzoval charakter místností žalobkyně odlišně.

Otázka zachování kvality prostředí a zastínění je upravena prováděcími vyhláškami ke stavebnímu zákonu, kterými jsou vyhláška č. 501/2006, o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Dále jde o § 12 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, odkazující na české technické normy. Z citovaných vyhlášek vyplývají požadavky, které ve svém souhrnu slouží mimo jiné k zajištění a ochraně tzv. pohody bydlení, ke které patří i vzájemné odstupy staveb a zastínění stávajících obytných místností novou stavbou.

Soud v této souvislosti poukazuje na to, že žalobkyně při ústním jednání poukazovala pouze na zastínění fotovoltaických panelů a nikoli pobytových místností. S ohledem na to nevznikla podle zdejšího soudu potřeba, aby stavební úřad poučoval žalobkyni, aby případně nechala vypracovat graf oslunění pobytových místností dle příslušné ČSN; soud se v této souvislosti neztotožňuje s tvrzením zástupce žalobkyně při jednání, že žalobkyně „pouze ne příliš pregnantně formulovala své požadavky a že je nutno je vykládat v kontextu jejích předchozích tvrzení v rámci stavebního řízení“. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně byla řádně poučena o tom, že své námitky může uplatnit nejpozději v rámci ústního jednání. V předchozím řízení o dodatečném stavebním povolení (rozhodnutí ze dne 23.3.2010, č.j. S 571/09, které je součástí správního spisu) žalobkyně nevznesla jakékoli námitky.

Nad rámec žalobních námitek pak žalobkyně při jednání soudu poukázala i na ztrátu soukromí v důsledku nahlížení z balkonu stavby. S ohledem na to, že zdejší soud tuto námitku nenalezl ani v nejhrubších rysech v žalobě, jedná se s ohledem na § 71 odst. 2 s.ř.s. o námitku nepřipustnou, neboť byla uplatněna po lhůtě pro podání žaloby, která je podle § 72 odst. 1 s.ř.s. dva měsíce ode dne doručení rozhodnutí žalobkyni. Soud proto v tomto ohledu pouze odkazuje na str. 11 stavebního povolení, kde se stavební úřad zabýval také ztrátou soukromí v důsledku obtěžování pohledem.

Soud dále poukazuje na to, že stavební úřad zdůraznil, že místnosti, které se nacházejí ve dvorním traktu, jsou místnosti skladů, dříve hospodářské místnosti, dále že vzdálenost protilehlé stěny dvorního traktu od hranice pozemku je 8 metrů, tedy delší než 7 metrů, což je odstupová vzdálenost požadovaná při umisťování rodinných domů. Stavební úřad také uvedl, že stavba se podle územního plánu nachází v ploše vymezené jako stabilizovaná plocha pro bydlení, což je skutečnost, kterou musí mít vlastníci nemovitostí na zřeteli. Stavební zákon ani jeho prováděcí vyhlášky neřeší zastínění fotovoltaických panelů ani zahrady a ve stavebním řízení nebyly předloženy důkazy, že by docházelo k zastínění nad míru přiměřenou poměrům podle § 127 odst. 1 obč. zák., přesto stavební úřad vtělil požadavek žalobkyně vznesený u ústního jednání do podmínky č. 4 stavebního povolení.

S ohledem na výše citované podle soudu žádná skutečnost nasvědčuje namítané podjatosti a libovůli při hodnocení charakteru místností, či tomu, že by se stavební úřad nezabýval dodržením požadavků vyplývajících z výše citovaných prováděcích vyhlášek.

K námitce nedostatku skutkových podkladů (projektová dokumentace, mapy, místní šetření) pro hodnocení vzdálenosti stavby od stávajících budov soud uvádí, že jednak součástí správního spisu žalobkyní vyjmenované podklady jsou (zejména č.l. 89, 90 správního spisu žalovaného). Nadto si soud v průběhu jednání zjišťoval (§ 52 odst. 1 s.ř.s.), kde se ve vztahu k domu žalobkyně stavba nachází, a to dokazováním pomocí fotografie pořízené z internetového vyhledávače mapy.cz. Z fotografie

pořízené z internetu vyplynulo, že rodinný dům a přilehlý dvorní trakt žalobkyně a stavba nevytváří mezi sebou odstup, nýbrž jsou vzájemně umístěny v diagonální ose. Dále z ní vyplynulo, že také rodinný dům žalobkyně je umístěn až na hranici pozemku.

Podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m a ve zvláště stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije.

Argumentovala-li tedy žalobkyně nedodržením odstupu požadovaného v § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., stavební úřad a žalovaný správně poukázali na to, že vzájemné odstupy staveb mezi sebou nevytváří volný prostor.

Stavební úřad a žalovaný tedy dospěli ke správnému závěru, že stavba vyhovuje § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území, podle něhož lze s ohledem na charakter zástavby umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.

S ohledem na zjištěný skutkový stav se se závěry žalovaného ohledně odstupu staveb zdejší soud ztotožňuje a námitka nedodržení odstupové vzdálenosti tak není důvodná. Ostatně z tohoto důvodu také stanovil stavební úřad právě podmínku, že ve stěnách na hranici pozemku nesmí být žádné stavební otvory (okna, větrací otvory apod.) a musí být zamezeno stékání vod a sněhu na sousední pozemek.

Namítala-li dále žalobkyně, že žalovaný nesprávně a v její neprospěch vyhodnotil prohlášení stavebníka o tom, že mezi účastníky stavebního řízení došlo ke shodě, a neodůvodnil, proč dospěl k závěru, že námitky žalobkyně byly stavebníkem akceptovány, k tomu soud odkazuje na stranu 6 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí a zejména na podmínku č. 4 dodatečného stavebního povolení. Požadavky žalobkyně totiž dodatečné stavební povolení respektuje, vyjma požadavku ohledně výšky zídky a odstranění ořechu, které ovšem nespadají do předmětu řízení o dodatečném povolení stavby. Na str. 12 dodatečného stavebního povolení pak stavební úřad podrobně argumentoval k požadavku žalobkyně na odstranění balkonu s tím, že doloženým opraveným výkresem č. 102 k předkládané projektové dokumentaci stavebník dostatečně reagoval na požadavek žalobkyně vznesený u ústního jednání. Tuto námitku žalobkyně tedy zdejší soud také shledává nedůvodnou.

V. Závěr

Ve všech žalobkyní vznesených argumentech neshledává zdejší soud žalobu důvodnou. Žalovaný aplikoval správný právní předpis a napadené rozhodnutí rovněž dostatečně odůvodnil. Nadto soud neshledal vady, k nimž by musel přihlížet nad rámec uplatněných žalobních bodů a jimiž by byla atakována zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. dubna 2014

JUDr. David Raus, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová